

SLOVENSKI GOSPODAR.

List ljudstvu v pouk in zabavo.

Izšla vsak četrtak in velja s poštno vred in v Mariboru s pošiljanjem na dom za celo leto 3 K, pol leta 2 K in za četrt leta 1 K. Naročnina za Nemčijo 5 K, za druge izvenavstrijske države 6 K. Kdor hodi sam poji, plača na leto samo 3 K. Naročnina se pošilja na: Upravništvo „Slovenskega Gospodarja“ v Mariboru. — List se dopošilja do odpovedi. — Udje „Katoških“ dobivajo list brez posebne naročnine. — Posamezni listi stanejo 10 vin. — Uredništvo: Koroska cesta šte. 5. — Rokopisi se ne vračajo. — Upravništvo: Koroska cesta šte. 5, vsprejema naročnino, inserate in reklamacije. — Za inserate se plačuje od enostopne politivne za enkrat 15 vin, za dvakrat 25 vin, za trikrat 35 vin. Za večkratne oglase primeren popust. Inserati se sprejemajo do srede zjutraj. — Ne zaprite reklamacije so poštno proste.

Slovenskemu ljudstvu.

Državni zbor je razpuščen. Podpisani poslanci Vseslovenske ljudske stranke polagajo svoje mandate v roke svojih volilcev. Jasnega očesa gledajo na svoje delo (in z mirno vestjo pričakujejo sodbe svojega ljudstva). V nebrojnih shodih ste, cenjeni volilci, v navdušenem soglasju odobrvali našo politiko in se veselili naših uspehov, nešteto nam je Vaše zaupanje vlivalo novega poguma v našem boju za Vašo staro pravdo. Zahvaljamo Vas danes za vse izraze Vaše ljubezni in Vaše zvestobe, ki dokazujejo, kako nepremagljiva stoji naša stranka, za katere prve služabnike smo se šteli mi kot Vaši zastopniki v državnem zboru.

Prezirano si bilo slovensko ljudstvo, z zaničevanjem so te ometavali narodni nasprotniki, z viška je gledalo nate tuje ti uradništvo. Naš prvi namen je bil dvigniti tvoj pomen. In to se je posrečilo. Brez pretiravanja smemo trditi, da te danes pozna cela naša država, da te uvažujejo narodi in stranke v nji, da jih ni malo, ki se te boje.

Tvoji zastopniki so zvesto branili vse, kar je tebi svetega in pokazali so neenkrat, da ne klonejo svojih glav pred nikomur na svetu, kadar gre za tvoje pravice. Bilo se je mnogo hudih bojov, ki so v njih tvoji poslanci stali v ospredju in pod vodstvom svojega načelnika pokazali strankam in vladi, da je zedin-

V Ljubljani, dne 31. marca 1911.

Dr. Benkovič.

Demšar.

Fon.

Gostinčar.

Dr. Šusteršič.

Grafenauer.

Dr. Gregorčič.

Dr. Hočevar.

Dr. Verstovšek.

Jaklič

Dr. Korošec.

Dr. Krek.

Dr. Žitnik.

Pišek.

Pogačnik.

Povše.

Roškar.

PODLISTEK.

Tudi ta!

Kakor velikanska sivovijoličasta krogla z rumenim robom, se počasi pomika jutranje solnce skozi prašno ozračje arabske puščave ter meče motno svojo luč na vrtove in strehe mesta Damaska. V mestu se giblje življenje že dve uri; bučen šum ljudi in živali se sliši skozi temne, ozke ulice.

Danes odhajajo proti Antijohiji in Mali Aziji karavane, ki so dospole pred tremi dnevi od Perzijskega morja in iz dolnje Arabije.

Tu prijašeta dva jezdeca iz stranske ulice na glavno cesto, ki vodi skozi zahodna vrata proti severni Sibiriji, proti morju, ter, nekoliko pred mestom na levo, v Jeruzalem.

Trgovci v karavani, ki sede na kamelah, vsi zaviti v široke plašče, plašno pogledujejo na jezdeca, v očeh enega izmed Beduinov, ki varujejo karavane, se zaiskri ogenj srditega sovraštva in roka zgrabi za široko bodalce za pasom.

„Pusti to,“ ga opomni spremljevalec, „to sta Rimci!“

„Ravno zato bi jima rad s svojim nožem pre-rezal vrat.“

„In potem ob lefu osorej ne živi niti eden več od tvojega rodu.“

Beduin se porogljivo nasmeje:

„Mi prebivamo v puščavi; tja ne pride noben Rimci!“

„Rimci pridejo, kamor hočejo!“

Dalje ni mogel govoriti; kajti eden jezdecov, močna, široka postava z gostimi, svetlimi brkami, se je zaletel s svojim konjem v gosto kardelo in začel kričati na trgovce najprvo v nekem tujem, surovem

jeziku, potem pa po rimsko. Nihče ni razumel besedi-ce, pač pa vsak bliskanje sivih oči in seganje desni-ce po meču.

Karavana se je ustavila; drugi jezdec, plavo-las kakor širokopleči, toda vitek in visok, je sledil to-varišu v ozko gaz, ki jo je naredila karavana. Nje-gova lepa vojaška obleka ga je značila za rimskega častnika.

S težavo sta jezdeca dospela slednjič na prosto in v diru sta kmalu prehitela karavano.

„Tu na levi zavijeva v stran,“ pokaže častnik. „Veš tudi, da ni bilo brez nevarnosti, prinesli sem propetorjeva pisma za glavarje delavcev v puščavi? Več milj na okoli ni prav nobene rimske posadke!“

Tu je prenehal in pogledal pazljivo nasproti jezdecem, ki so se počasi bližali po jeruzalemski ce-sti. Prva dva jezdeca sta držala v sedlu nekega tre-ljega, ki je slepo strmel v daljavo. Prišli so že čisto blizu. Naenkrat so se napele častniku žile na čelu, napol je potegnil svoj meč iz nožnice, a ga takoj zo-pet sunil nazaj.

„Ne, kogar so že bogovi kaznovali, se ne dotak-nem! Torej so vendar še pravični bogovi!“

„Emo, kaj naj ti pomeni? Saj je to le slep žid! Čemu taka jeza zaradi takega človeka!“

Častnik ni poklical teh besed, ampak je pokli-cal k sebi enega spremljevalca ter izvedel od njega, da je slepec, kakor je domneval častnik, farizej Sa-vel, ki je povzročil, da so kamenjali do smrti neke-ga Nazarencja Šefana.

Na poti v Damask, kjer je hotel dobiti še več Nazarencov, je padel nagloma brez zavesti s konja. Ko se je zopet zavedel, je pripovedoval o žareči luči in o groznem glasu. To pa je seveda le domišljija; kajti noben spremljevalec ni ničesar videl, ne slišal. Dejstvo je le, da je Savel hipoma oslepel.

Mož je govoril zaradi slepca s pritajenim gla-som. Rimci pa je smatral to, zaradi enega žida, za

so krive, da je državna zbornica dve leti pred ustav-nim koncem dokončala svoje delo.

Zato pozdravljamo bližnji volilni boj, ki bo izči-stil zrak in razbil mnogo starih zmot. V Vaši domo-vini bo brez dvojbe dokazal, da je Vseslovenska ljud-ska stranka enakopravna zveza vseh stanov našega ljudstva, da je v njenem taboru ves slovenski narod.

Hvaležni se spominjamo svojih najožjih prija-teljev, pravaških zastopnikov hrvaškega naroda, ki so se z nami enih misli in enega sreča združili v eno četo in se zavedamo, da je ta zveza začetek nove, srečnejše dobe za ves slovanski jug naše države. Zahvaljamo tudi zastopnike čeških kmetov in vse stranke Slovanske zveze, ki so nas podpirale v na-šem boju. Hvaležnega spomina na nje ne izbriše no-bena sila iz naših src.

Štiri leta našega dela in boja so minula. Čisto smo ohranili zastavo Vseslovenske ljudske stranke, ki ste nam jo izročili v varstvo. Moč nam je krepila zavest, da uživamo Vaše zaupanje, in da je svet boj za duševni in gmotni blagor naše lepe domovine in njenega ljudstva. Lahko se je bojevati s tako zvesto armado, kakor je naša Vseslovenska ljudska stranka. Zvesta sebi, zvesta ljudstvu, ki je ustanovljena zanj, pojde v nove boje in k novim zmagam.

Živela!

svojo osebo za neumestno ter je glasno in trdo govo-ril ter izpraševal. Slepec, ki je čakal nekoliko odda-ljen, je boječe poslušal grozeči, ostri glas, a ni rekel ničesar. Jezdci so se ločili.

„Resnično ti povem, Bruno, ko bi že bogovi ne bili tega malovrednega zaznamovali, bi ga bil zdaj na mestu ubil!“

„Ne razumem te, Emo. Kaj nas brigajo judje in privrženci Jezusa Nazarenskega?“

„Si li kdaj videl tega Jezusa? Ne! Veš pa, da sem moral čuvati na judovskem morišču red, ko je bil Jezus križan. Rečem ti in rekel sem ti že večkrat: Ko umirajo ljudje med mukami in bolečinami, kolnejo ali pa jokajo in tožijo; to si sam izkusil na bojiščih, kjer vendar umirajo možje v orožju. Jezus pa ni umiral tako; on ni umrl kot človek, ampak kot sin bogov. In potem še ta tema in potres!“

„Toda vse to pa vendar še ni v nobeni zvezi z onim Savlom!“

„Pač! Ali je bil Jezus božji sin, potem je pre-grešno zasledovati njegove pristaše, ali pa je bil vsaj plemenit in dober človek, potem pa tudi njegovi pri-jatelji ne morejo biti zločinci. Zločinec je tudi oni, ki jih mori; in to je storil oni Savel, ki se je nad Še-fanovo smrtjo celo veselil. Sam sem to videl; kajti tudi na tem morišču sem v varstvo reda slučajno mo-ral biti navzoč.“

„Hvala vsem bogovom, da so oslepili tega člo-veka in ga kaznovali, ker bi bil sicer ti svoj dobri meč ponizal za rabeljsko sekiro. Sicer pa, Emo, pu-sti take stvari; Rimljani se ne brigajo za notranje razmere premaganih narodov. Stavimo tudi mi tako. Nas polrimec pa še celo prav nič ne briga, kaj ima-jo ljudje in vsi drugi med seboj. Mi se bojujemo za svojo mezdo, za vojno slavo, in pa ker smo že take krvi ter smo zato tudi pokorni povelju. Drugača ni!“ (Dalje prih.)